

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/145/2016
Identifikačné číslo spisu:	5114215760
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5114215760.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P.J.M, s.r.o., so sídlom v Širokom 595, IČO: XX XXX. XXX, proti žalovaným 1/ K. trvale bytom v K., a 2/ V., trvale bytom v K., obom zastúpeným advokátom JUDr. Martinom Olosom, so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, o určenie neúčinnosti právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 136/2014, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. januára 2016 sp. zn. 9 Co 702/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. júna 2015 č. k. 14 C 136/2014-154 určil, že Zmluva o prevode vlastníctva bytu uzavretá dňa 24. októbra 2013 medzi W. a žalovanou 2/ ako darcami a žalovanou 1/ ako obdarovanou, ktorej predmetom je darovanie nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, konkrétne špecifikovaných vo výroku rozsudku, je voči žalobcovi neúčinná. Súd prvej inštancie ďalším výrokom určil, že Zmluva o prevode vlastníctva bytu uzavretá dňa 28. mája 2014 medzi žalovanou 1/ ako prevodcom a žalovanou 2/ ako nadobúdateľom, ktorej predmetom je darovanie nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, konkrétne špecifikovaných vo výroku rozsudku, je voči žalobcovi neúčinná. V odôvodnení poukázal na ustanovenia § 42a ods. 1 a 2, § 42a ods. 3 písm. a/, § 116 a § 42b ods. 3 Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že v konaní boli splnené všetky podmienky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu. Súd prvej inštancie mal preukázanú neschopnosť dlžníka, W. (pôvodne žalovaného 2/), splniť záväzok, ako aj ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa a to zisteniami súdneho exekútora. V danom prípade nesporne darovacia zmluva ako bezodplatný právny úkon zmenšila dlžníkov majetok, teda aj majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov (W. a žalovanej 2/), z ktorého podľa § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka môže byť uspokojená pohľadávka veriteľa jedného z manželov. Ďalším predpokladom odporovateľnosti právnych úkonov je možnosť odporovať úkon v trojročnej lehote, ktorá bola vzhľadom na dátum uzavretia darovacích zmlúv (24. október 2013 a 28. máj 2014) a dátum

podania žaloby, splnená. Súd prvej inštancie zastával názor, že odporovať možno nielen úkonom dlžníka. Poukázal na to, že ustanovenie § 42a Občianskeho zákonníka nemožno interpretovať na základe reštriktívneho výkladu, ale je nevyhnutné vychádzať z jeho významu a účelu, ktorým je ochrana veriteľa pred úmyselným marením uspokojenia jeho pohľadávky. Ak by možnosť veriteľa odporovať ukracujúcim úkonom bola zúžená výlučne na právne úkony hlavného dlžníka, bol by tým flagrantne popretý základný princíp a zmysel odporovateľnosti právnych úkonov. Mal za to, že odporovateľnosť nie je obmedzená len na úkony dlžníka, ale aj iných osôb zodpovedajúcich za záväzok dlžníka, teda subsidiárne a akcesoricky zodpovedných osôb na základe ručenia. Pokiaľ sa nakladalo s majetkom patriacim do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je potrebné taký úkon považovať za spoločný úkon dvoch bezpodielových spoluvlastníkov, ktorých nemožno od seba oddeliť. Preto možno odporovať aj spoločnému úkonu dlžníka a jeho manžela. Ďalším predpokladom je úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý je predpokladaný pri právnych úkonoch, ktorými boli veritelia dlžníka ukrátení, a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkymi osobami. Preto je na osobách blízkych dlžníkovi, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať. Súd konštatoval, že nestačí tvrdenie žalovaných o tom, že o úmysle dlžníka nevedeli a ani nemohli vedieť, ale musia preukázať, že o tomto úmysle nevedeli, a že vyvinuli náležitú starostlivosť k rozpoznaní tohto úmyslu dlžníka. Prípadné obavy žalovanej 2/ o bývanie pre ňu a deti a snahu o vyporiadanie majetku alternatívnym spôsobom pred rozvodom s W. nepovažoval súd za dôvody, ktoré by vylučovali náležitú starostlivosť. Ďalším predpokladom úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu je skutočnosť, že predmetný úkon dlžníka bol vykonaný s osobou blízkou. Súd prvej inštancie považoval za nesporne blízku osobu sestru jedného z manželov, t. j. žalovanú 1/, ktorá je sestrou žalovanej 2/. Vzhľadom na blízkosť vzťahov manželov je nevyhnutné predpokladať existenciu príbuzenského pomeru v priamom rade aj vo vzťahu k druhému manželovi, ktorý nie je príbuzným súrodenca jeho manžela. Pre skúmanie blízkosti osôb, či ujmu, ktorú by utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pociťovala ako vlastnú ujmu je potrebné vychádzať z objektívnych hľadísk a hľadiska spoločenského, nie subjektívneho názoru niektorej z osôb. Všeobecne do tejto druhej skupiny blízkych osôb možno zaradiť napr. zošvagrené osoby, vzťah jedného manžela k príbuzným druhého manžela, atď. Súd považoval za preukázané, že žalovaná 1/ by ujmu, ktorú utrpela jej sestra, ale aj jej manžel, objektívne pociťovala ako vlastnú ujmu. Ďalšou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu je aj platnosť právneho úkonu, ktorá však v konaní spochybnená nebola a súd okolnosti neplatnosti právneho úkonu nemal preukázané. V konaní bola preukázaná aj existencia vymáhateľnej pohľadávky a to na základe rozsudku z 24. apríla 2012 sp. zn. 19 Cb 178/2011, ktorým Okresný súd Žilina uložil spoločnosti B.-SK, s.r.o., W. a C. zaplatiť žalobcovi sumu 75.150,12 eura s príslušenstvom, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 12/2013 z 26. júna 2013. K námietke žalovaných, že odporovať možno len prvotný prevod dlžníka, a nie ďalší prevod, súd uviedol, že táto otázka je v právnej praxi ustálená. Uvedená fikcia platí len v prípade, ak ten, kto mal z odporovateľného úkonu prospech vec ďalej previedol a prevodom nedošlo k ďalšiemu odporovateľnému úkonu. Dispozičné právo toho, kto mal z odporovateľného úkonu prospech nie je obmedzené a môže s vecou nakladať. V danom prípade súd vyhodnotil darovacie zmluvy z 24. októbra 2013 a 28. mája 2014 za odporovateľné úkony a voči žalobcovi za neúčinné. Pokiaľ žalované namietali neexistenciu ukrátenia tým, že nemožno viesť exekúciu na vec, na ktorej viazne exekučné záložné právo, súd prvej inštancie poukázal na to, že sa jedná o nepochopenie základných princípov Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku. Bolo pravdou, že exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí, avšak toto oprávnenie je dané na ochranu záložného veriteľa nie dlžníka. Pokiaľ by aj exekúcia bola vedená na vec, na ktorej viazne záložné právo, je len právom záložného veriteľa domáhať sa vylúčenia veci z exekúcie, avšak nie právom na zastavenie exekúcie. Dlžníkovi ako tomu, kto má plniť a nemá žiadne oprávnenia zo záložného práva, neprislúcha právo domáhať sa vylúčenia veci z exekúcie pre existenciu záložného práva inej osoby. Jednoznačne možno povedať, že dlžník nemôže odvíjať svoje práva od práv záložného veriteľa, prípadne sa spoliehať na to, že na založený majetok vôbec nemožno viesť exekučné konanie. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. januára 2016 sp. zn. 9 Co 702/2015 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým určil neúčinnosť zmluvy o prevode nehnuteľnosti uzavretej dňa 24. októbra 2013 medzi W. a žalovanou 2/ ako darcami a žalovanou 1/ ako obdarovanou,

ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p., pričom zároveň uviedol, že pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie, v celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nebolo potrebné opakovať (§ 219 ods. 2 O.s.p.). V ostatnej časti rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa vysporiadal s námietkou žalovaných týkajúcou sa postavenia W. ako dlžníka, keďže bol právoplatným rozhodnutím zaviazaný uhradiť dlh ako ručiteľ spolu s dlžníkom. Na základe tohto titulu môže veriteľ proti tejto osobe viesť nútený výkon rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne posúdil aj otázku blízkej osoby. Odvolací súd zdôraznil, že nie každé procesné pochybenie súdu možno považovať za vadu, ktorá by mala za následok odňatie možnosti konať pred súdom. Ako vyplýva z odvolania žalovaných, síce súdu prvej inštancie vytýkajú porušenie ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p., ale na druhej strane nenavrhujú vo veci doplniť dokazovanie, ani neuvádzajú žiadne nové skutočnosti, ktoré nemohli pred súdom prvej inštancie uviesť. Za takého stavu potom nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu ich procesných práv. Odvolací súd ďalej uviedol, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k pochybeniu pri rozhodovaní o neúčinnosti zmluvy z 28. mája 2014, a preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil s odôvodnením, že v tejto časti boli dôvody rozhodnutia nezrozumiteľné a tým nepreskúmateľné.

3. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podali žalované 1/ a 2/ (ďalej aj ako „dovolateľky“) na súde prvej inštancie dňa 13. apríla 2016 dovolanie dôvodiac ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (postupom súdu sa účastníkom konania odňala možnosť konať pred súdom) s tým, že navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby rozsudok zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, nakoľko nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázali na to, že oba sudy sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe v hmotnoprávnej otázke posudzovania blízkej osoby podľa § 116 Občianskeho zákonníka, ako i v otázke vylúčenia zálohu z exekúcie ex lege a neprípustnosti vedenia exekúcie na záloh bez súhlasu záložného veriteľa. Dovolateľky tvrdili, že podľa § 116 Občianskeho zákonníka blízkou osobou nie je automaticky švagor, resp. bývalý švagor. Blízkou osobou je zo zákona iba manžel, súrodenec, potomok a predok v priamom rade. V prípade švagrovstva bolo treba relevantne preukázať, že medzi W. (pôvodne žalovaným 2/) a žalovanou 1/ bol založený taký vzťah, že by ujmu, ktorú utrpel jeden z nich dôvodne počítval druhý ako svoju vlastnú, čo však žalobca v danom prípade nepreukázal. Súd prvej inštancie a odvolací súd automaticky bez dôkazného základu uzavreli, že medzi W. a žalovanou 1/ išlo o blízke osoby. Dovolateľky ďalej uviedli, že W. (pôvodne žalovaný 2/) ich nikdy neinformoval a neoboznamoval o jeho záväzkoch súvisiacich s podnikaním a ručením, nemali prístup k účtovníctvu a zároveň sa nezaujímal o stav podnikania. Vzhľadom k uvedenému preto nemohli mať úmysel ukrátiť veriteľa, o ktorom v čase podpisu zmluvy vôbec nevedeli. Za dôležité považovali dovolateľky i to, že W. nikdy nebol dlžníkom žalobcu, ale na seba prevzal ručiteľský záväzok, pričom pri ručení nikdy nejde o plnenie svojho dlhu, ale o plnenie cudzieho dlhu. Ani žalované 1/ a 2/ nikdy neboli dlžníkom a ani ručiteľom žalobcu. Preto ak iná osoba než dlžník urobí úkon, ktorým by sa ukrátili práva veriteľa, nemá to za následok vznik odporovateľnosti. Úspešne možno odporovať tie úkony, ktoré ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa. Záložné právo a hypotekárny úver boli zriadené podstatne skôr, ako vzniklo ručenie W.. Na záloh nemožno viesť exekúciu bez súhlasu záložného veriteľa, čoho sa však v žalobe domáhal žalobca. Dovolateľky tvrdili, že neobstoja tvrdenia súdov, že ustanovenia § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61 ods. 2 Exekučného poriadku slúžia iba na ochranu záložného veriteľa, a že záložný dlžník sa ich nemôže vôbec domáhať. Záverom dovolateľky poukázali na to, že súd prvej inštancie nevykonával ani jeden z navrhnutých dôkazov, t. j. nepripojil si spis Okresného súdu Žilina sp. zn. 19 Cb 461/2012, nevyžiadal správu od Štátneho fondu rozvoja bývania a nevykonával výsluch W., čo v danom prípade bolo podľa názoru dovolateľiek dôvodné. Tiež uviedli, že súd prvej inštancie nesplnil povinnosť podľa § 118 ods. 2 O.s.p., keď vôbec neuviedol, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov bolo možné považovať za zhodné, a ktoré zostali sporné. Za iné procesné vady dovolateľky považovali tú skutočnosť, že tak súd prvej inštancie ako i odvolací súd opomenuli uviesť v záhlaví svojich rozsudkov Štátny fond rozvoja bývania ako vedľajšieho účastníka konania.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ nevyjadril.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu. Dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva o zapretí rodičovstva alebo o osvojení. Dovolanie nie je tiež prípustné proti rozhodnutiu, ktorým sa rozhodlo o návrhu o návrat neoprávnenne premiestneného alebo zadržíavaného dieťaťa podľa medzinárodnej zmluvy (§ 238 ods. 4 O.s.p.). Dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O.s.p.). Vzhľadom na vyššie uvedené je prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ v zmysle ustanovenia § 238 vylúčená.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalované 1/ a 2/ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

10. Žalované 1/ a 2/ v dovolacom konaní namietali procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., teda odňatie možnosti konať pred súdom, ktorú spájali s viacerými nedostatkami v postupe súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu.

11. Dovolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

12. Na námietku dovolateľiek týkajúcu sa tvrdenia, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhnuté dôkazy, najvyšší súd uvádza, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Aj v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Vzhľadom k uvedenému preto dovolací súd považuje vyššie uvedenú námietku dovolateľiek ako neopodstatnenú. Za neopodstatnenú súd vyhodnotil aj námietku týkajúcu sa skutočnosti, že súd prvej inštancie ako i odvolací súd prípadne opomenuli uviesť v záhlaví rozsudkov vedľajšieho účastníka Štátny fond rozvoja bývania. Uvedená skutočnosť nie je procesnou vadou zakladajúcou prípustnosť dovolania.

13. Následne aj k dovolateľkám namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie ako i odvolacím súdom, ktoré sa týkalo splnenia podmienok pre úspešné odporovanie právnemu úkonu, dovolací súd uvádza, že pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu je možné len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

14. Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že žalované 1/ a 2/ nesplnenie povinnosti súdu prvej inštancie postupovať v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. spájajú s odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 O.s.p. Podľa ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. účinného od 15. októbra 2008 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Podľa názoru dovolacieho súdu aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Porušenie citovaného zákonného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. Existencia tejto vady sama osebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolateľ preto neopodstatnene namietal, že nedodržaním procesného postupu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. účinného

od 15. októbra 2008 mu súd odňal možnosť pred súdom konať. Uvedené pochybenie zo strany súdu by bolo možné hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorou možno dovolanie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. odôvodniť, avšak dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

15. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok sledovaný dovolaním (možnosť uskutočniť meritórny dovolací prieskum), ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.